

**Hoffmann Mátyás
(1952–2024)**

Október 26-án Kis-mányokon búcsúztunk erdőszékes kollégáinktól, Hoffmann Mátyástól. A sírt rokonok, ismerősök mellett volt kollégái, osztálytársai állták körül.

Szakmai pályafutása a kisvaszari erdőkhöz kötődött, 1976-tól 2014. évi nyugdíjba vonulásáig a Kisvaszari, majd az erdőgazdaság átszervezése után a Sásdi Erdészeti meghatározó erdője volt.

1952-ben Nagymányokon született, az általános iskolát is ott végezte. 1967-ben felvételt nyert a soproni Roth Gyula Erdészeti Technikumba. A technikum előtti kötelező gyakornoki évét 1967 augusztusától a Mecseki Erdőgazdaság Kárász Erdészeti területén töltötte, 1968-1972 között pedig Sopronban végezte tanulmányait. Végzés után két évig a Kárász Erdészeti területén volt beosztott erdőszékes.

A katonaság után 1976 júliusában került a Kisvaszari Erdészeti területre vezető erdőszékes a Vaszar I területre. Még ez évben a szomszédos területet is átvette. A következő években egyszerre több területen is irányította a munkákat, beosztott erdőszékes segítségével. Kisvaszarról ment nyugdíjba, a Vajdahegyi terület vezetőjeként.

Vadászati tevékenysége is évtizedekre tekint vissza. 1984-től volt tagja a komlói Hubertusz Vadásztársaságnak, itt 1987–1990-ig vadászmeister volt. A rendszerváltás után Kisvaszaron erdőszékesi üzemi vadászterület alakult, erdőszékes munkája mellett kivette részét a vadászati feladatokból is. Jó német nyelvtudása nagy segítség volt a vendégek vadásztatásánál.

Társadalmi szerepvállalása is jelentős. 1994-98-ig a komlói képviselőtestület tagja volt, a városi Környezetvédelmi Bizottságban is tevékenykedett. 2000-től további két évig a Környezetvédelmi Bizottság külsős tagja. 1975-től kezdve tagja az Országos Erdészeti Egyesületnek. 2000-2004-ig az OEE Baranya megyei Helyi Csoport küldöttje volt.

Munkája elismeréseként többször kapott kiváló dolgozó elismerést, és 1989-ben miniszteri kitüntetésben részesült. 2000-ben első között kapta meg a Mecseki Erdőkért díjat, majd 2009-ben kiérdemelte a Decrett József-emlékérmet.

Szakosított munkavégzése során több tízezer köbméter fakitermelés és több száz hektár erdőfelújítás történt meg. Irányítása és aktív közreműködése mellett került bevezetésre a felújító vágásokban alkalmazott kíméletes kihordó-szerelvényszerű fakitermelési technológia a Kisvaszari Erdészeti területén. Keze munkáját dicsérik a példaértékű természetes és mesterséges felújítások, nevelővágások. Pályafutása során közel 20 erdőszékes kolléga

dolgozott mellette gyakornokként, beosztott erdőszékesként, akik közül többen mai is kollégáink.

Megbízható, segítőkész kolléga volt, akinek tapasztalataira, tanácsaira számítani lehetett. Hoffmann Mátyás az erdővel és embertársaival is egységben élő, jó erdőszékes ember volt.

Búcsúzóul álljanak itt a ravatalánál elhangzottak: „Búcsúzni jöttünk Hoffman Mátyás kollégáinktól, vagy ahogy mindenki hívta, Matyitól. Szakmai életútja összeforrt a kisvaszari erdőkkel. Kezdő erdőszékesként két évet dolgozott a Kárász Erdészeti területén, katonai szolgálata után aztán 1976-ban Kisvaszara került, és itt szolgált 2014. évi nyugdíjazásáig. Egy teljes szakmai életút egy helyen. Ma már nem gyakori.

Az erdőszékes, sőt az egész erdőgazdaság meghatározó személyisége voltál. Konzervatív neveltetésed, szellemiséged mellett mindig nyitott voltál az újra. Fiatalléveid a szakma nagy tarvágyos, mesterséges felújításos időszakában teltek, később mégis Te lettél az egyik élharcosa a természetközeli erdőgazdálkodásnak, kezdet nyomát kiváló minőségű természetközeli erdők őrzik!

Nagy tanító voltál. Szívesen vettél magad mellé a fiatal kollégákat, nekik tudásod legjavát igyekeztél átadni. Több mint 20 erdőszékes bontogatta szárnyait kezdet alatt, gyakornokaid közül ma is többen eljöttek fejet hajtani. Fiatalléveimként én is nagyon sokat tanultam Tőled, magamat is tanítványaid közé sorolom.

Szakmai munkád elismeréseként miniszteri kitüntetésben részesültél, az első között kaptad meg a Mecseki Erdőkért díjat, majd 2009-ben kiérdemelted a Decrett József-emlékérmet, mely az Országos Erdészeti Egyesület erdőszékesi munkád részére adható legmagasabb kitüntetése!

Soha nem voltál szolgalelkű, véleményed mindig – néha elég sarkosan – elmondad és megvédted, de ha tévedtél, azt képes voltál belátni és megvallani.

Szenvedélyes és etikus vadász is voltál. Mindig többet jelentett számodra az erdőzűgás, mint a vadűzés.

Erdőszékesi hivatásod mellett közéleti szerepet is vállaltál, a helyi vadásztársaság vadászmeistereként, önkormányzati képviselőként, Komlói Város Környezetvédelmi Bizottsági tagjaként is tevékenykedtél.

Matyi! 14 évet dolgoztunk együtt. Tényleg nagyon sokat tanultam Tőled, sokat köszönhetek neked. Hatalmas beszélgetéseink, vitáink voltak, nem csak szakmáról, mert veled mindenről lehetett vitatkozni.

Búcsúzó, búcsúzó. Emlékedet őrzik a vaszari erdők. A Nagy cserfánál, Bien Kanyarban, Tibi-Gábor kútnál, az Egregyi úton nekem és sokunknak Te fogsz eszünkbe jutni. Ég veled! Utolsó Jó Szerencsét!

Bagdán Levente

**Kovács Jánosné szül. Száraz Ilona
(1946–2024)**

Búcsúzó, kedves volt munkatársunktól, barátunktól. Gyászoljuk Kovács Jánosné, Icát, aki életének 78 esztendejéből több mint negyven évet az erdőgazdaságunknál dolgozott – mindvégig

nagy hozzáértéssel igénylő, felelősségteljes feladatokban.

Hosszú pályafutása töretlenül ívelt át társadalmi rendszereken, vállalati berendezkedéseken, munkatársak, vezetők egymást követő generációin.

A ravatalánál számos olyan erdőmérnök, erdőszékes, vezető és beosztott adminisztrátor hajtotta előtte fejet, aki egy életrészeként a közvetlen munkatársaként lehetett.

Kovács Jánosné 1946. december 29-án született Romhányban. Gyermekkorának színterén, klasszikus vidéki környezetben tanulta meg értékelni a kemény munka becsületét. A Váci Közgazdasági Technikumban érettségizett és szerzett szakirányú képesítést 1965-ben. Oklevele átvételét követően az Ipoly Erdő Zrt. jogelődjének Romhányi Erdészeti területén helyezkedett el, könyvelői beosztásban.

Pályája kezdetétől a dombvidéken gazdálkodó erdőszékes valamennyi adminisztrációs feladatában gyakorlatot szerzett. Kimagasló szak tudására, fegyelmére, precizitására a felettesei hamar felfigyeltek. Munkáját elismerték, egyre összetettebb feladatokat bíztak rá. Ezekben Ica rendre jelesre vizsgázott.

Néhány év gyakorlat után vezető könyvelői feladatot kapott. Erős egyéniséggel, széleskörű érdeklődéssel és kiváló képességeivel a munkakörét különleges tartalommal töltötte meg. Támogatta vezetőit az erdőszékes gazdálkodásának felügyeletében, irányításában. A szűkebb munkakörén túlmutató folyamatokba is bevonták Őt. Naprakész ismereteivel, kommunikációs készségével, következetességével, a vezető könyvelői státuszán túl is segítette az üzemi feladatok megoldását.

Számos alkalommal kikérték a véleményét erdőgazdasági szintű ügyekben is – ilyenkor mindig példás alaposággal megfogalmazott, elfogadásra érett javaslatokat tett. Nagyban hozzájárult a Romhányi Erdészeti tartósan kiemelkedő teljesítményéhez. Munkájában tökéletességre törekedett. Kíváncsi munkatársai, vezetői és az ellenőrei elismerését.

Szaktudását a feladatai minden területén palléroztatta, bővítette. Mérlegképes könyvelői oklevelet szerzett, továbbképezte magát a számvitelben, a pénzügyekben és az adózásban.

Megértette, látta az erdőszékesi üzemi működésének összes vetületét. Meggyőződése volt, hogy akkor lehet igazán jó vezető adminisztrátor, ha részleteiben is

meri a számokat megalapozó reálfolymatokat is. „*Mi van emögött?*” – tette fel sokszor a kérdést. Saját indíttatásából szerzett újabb képesítést, erdőszteknikus oklevelét 1989-ben vette át.

Elkötelezett erdösszé vált. Különösen a fahasználat és az értékesítés feladataiban mélyült el, kiváló piaci érzékel és műszaki vezetői színvonalon. Átfogó, a gyakorlatra is kiterjedő tudásával, vezetői karizmájával, fegyelmet sugárzó karakterével nagy tekintélyt vívott ki magának. Elismert szakember lett az egész vállalatban belül. Becsületos, következetes, önmagával szemben különösen szigorú, emberséges... Icat így ismerték, tisztelték és szerették a munkatársai.

Rátermettsége, szakismeretei mellett az emberi kvalitásai is kimagaslóak voltak. Különleges érzékkel fordult a fiatalok irányába. Önzetlenül segítette, nevelte őket - számos könyvelő, erdőszteknikus, mérnök vált érett szakemberré személyiségének hatása alatt. Munkatársait a csapatszellem erejére, az összefogásban rejlő lehetőségekre ösztönözte. Élettapasztalatával, valóságérzékével, briliáns emberismeretével, finom humorával sokat segített a konfliktusok kezelésében is.

Harmincnyolc dolgozó esztendő után, 2003-ban vonult nyugállományba. Aktív munkakapcsolatai nem szakadtak meg azonnal – néhány évig ezután is, rendszeresen segítette az erdőgazdaság belső ellenőrzési tevékenységét.

Kimagasló szakmai munkáját, példás életútját a földművelésügyi miniszter 2016-ban „Életfa Emlékplakett Bronz Fokozat” kitüntetéssel ismerte el. Életének utolsó másfél évtizedét a családjának szentelte. Életerős nagymama volt: férje, gyermeke és unokái önzetlen segítője, a családjuk összetartásának stabil középpontja.

Eközben fennmaradt a kapcsolata a munkatársaival és az ipolyvidéki erdészek közösségével is – az OEE Balasagymati Helyi Csoportjának köztiszteletben álló tagjaként.

Élete utolsó évében legyőzte Őt a súlyos betegség – de végig, az egyéniségéhez illő méltósággal viselte a személyes nehézségeit. A halálhíre mindannyiunkat súlyosan megrendített.

Az űrt, amit Ica hagyott maga után, nem lehet betölteni, a visszavonhatatlant nem tudjuk elfogadni. A búcsú kíméletlenül nehéz. Emberi, szellemi és szakmai öröksége a köreinkben mindig élni fog! Emlékét a szívünkben megőrizzük. Nyugodjon békében!

Haraszi Gyula

Zsibók András (1947–2024)

1947. szeptember 6-án született Szegváron. Általános iskolai tanulmányait Budapesten és Hódmezővásárhelyen végezte. 1962 szeptemberétől vették fel előgyakorlatra a Kiss Ferenc Erdészeti Technikum-

ba. Az előgyakorlatot a Szegedi Erdészeti Maros-parti Csemetekertjében töltötte le, fizikai munkásként. Meghatározó volt az az egy év, megtanította a szakma szeretetére, az erdészhelytállásra. Technikusként erdőtervezési terepi munkát végzett.

1968-1973 között az Erdészeti és Faipari Egyetemen tanult, biológiai érdeklődésüként elsősorban az erdőművelés érdekelt. Tudományos diákköri dolgozatát az erdeifenyő és a feketefenyő gyökér-

kapcsolt gombáiról írta, diplomadolgozatként Lakitelek-Töserdő tíz éves üzemtervét készítette el. Mindvégig aktívan sportolt, beállós volt a SMAFC kézilabdacsapatában. 1976-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnöki oklevelet, 1985-ben mérnök-tanári diplomát szerzett Gödöllőn.

Az egyetem elvégzése után a DEFAG csemetetermelési és közjóléti előadójaként dolgozott, majd 1976-tól a Pusztaszeri Tájvédelmi Körzet vezetője volt.

1982-ben találta meg azt a munkakört, amelyben azután nyugdíjazásáig dolgozott: erdőmérnök-tanár lett egykori középiskolájában, a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában.

Tanulók százai sajátították el vezetésével a szakma biológiai alapjait, az erdészeti munka elméleti és gyakorlati fogásait. Tanítványai szerették és tisztelték tárgyi tudását, széleskörű szakmai műveltségét. 1988-ban Művelődési Miniszteri Dicséretben részesült, 2008-ban a Pedagógus Szolgálati Emlékérmét kapott. 1986-tól 2002-ig a Kiss Ferenc Természetvédelmi Oktatóközpont vezetője volt, 1993-ban a Kiss Ferenc Alapítvány elismerésében részesült.

A vadászat is sok örömet hozott az életébe, az 1990-es évek elején az OMVV Csongrád megyei titkára volt, 1992-ben Nimród Érem elismerésben részesült.

2008-ban nyugdíjba vonult. A 26, iskolában eltöltött év oktatómunkája alapján „Örökös tantestületi tag a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában” elismerésben részesült. Nyugdíjasként az Egyesület Szegedi Helyi Csoportjában volt aktív.

Hosszas, a COVID idején súlyosbodott betegsége felőrlötte egészségét. Október végén csendben távozott az örök vadászmezőkre. *Sit tibi terra levis.*

Dr. Szabó Sándor